

„Cel dintâi lucru la care aspiră un curent nou, ce luptă împotriva tradiției, este de a-și crea o tradiție...”

- Lucian Blaga

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIII

Numărul 710
29 ian. - 4 febr. 2025

Atenție, vin hienele! Dar și șeful lor!

Cezar Adonis
Mihalache

Unele pentru întâia oară, altele revin, dar cele mai multe doar își arată colții din „adormirea” în care păreau că și-au lăsat stârvurile de necrofagi economici, fiscali, sociali... Pentru că, asta se întâmplă acum... Mai bine spus, „se petrece”, pentru că nimic nu este întâmplător!... Nici acest „bombardament” continuu cu perspectivele catastrofale date de felurite agenții de „rating”! Și, din nou, doar se repetă nedumerirea de la primele intersectări cu acestea, cu perspectivele lor cele, de fiecare dată, de fapt, pregătind drumul fondurilor financiare... Din nou, dară, ar trebui să ne întrebăm: dar pe ele, cine le „scorează”? Cine le verifică gradul de corectitudine al analizelor, onestitatea, echidistanța și nepărtinirea în folosul unui institut (și nu doar monetar) ori altul? Pentru o bancă ori alta? Pentru un fond financiar, monetar ori de investiții? Pentru o guvernantă ori o multicompanyalitate statală? Și de ce să considerăm literă de lege aceste „cartonașe” date de astfel de agenții „de rating”? Ba, cât de credibile mai pot fi ele (dacă au fost vreodată!) din clipa în care își dovedesc implicarea clară pentru o anumită sferă, un anumit interes? Mai ales dacă este posibil, cât de puțin, ca în spatele lor să se regăsească jocurile de păpușari în interesele unor fonduri monetare, de creditare, de gestionare a emisiilor naționale de obligațiuni internaționale, clici guvernamentale sau chiar state... Pentru că, din momentul în care asemenea instituții, schimbând peste noapte, din temelii, propriile rapoarte de stabilitate acordate unei țării (deh!, aceleași condiții de până mai ieri, tot în cote interpretabile, evident, în funcție de cine le cuantifică!) și care erau în regulă când trebuia să avem credibilitate și stabilitate pentru achizițiile de vaccinuri și de armament dictate, din secunda în care aceste agenții își depășesc programul de înfierare prin litere și semne, declarând că un stat (noi, desigur, deloc întâmplător) „trebuie să-și crească taxele și impozitele”, pentru a avea din nou credibilitate, asta este un joc fățiș. Și predictibil a fi continuat cu impuneri de metode de asig-

urare a „supleții” statului vizat, în fapt, de decupare a lui la nivelul cheltuielilor publice, apoi la cel al instituțiilor statului și poate chiar direct al statului ca fond și formă (dar, nu mai bine renunțăm noi la zeama asta acrită a Europei?!). Pentru că o dezmembrare nu începe neapărat cu atacul la integritatea teritorială, ci prin lovituri fiscale, bugetare (il împovărezi cu achiziții inutile: vaccinurile, PNNR -ul și nu numai), aplicate mai ales acolo unde osatura oricărei țări scârțâie, fie pentru că este îmbătrânită demografic, fie fiind roasă de fronturile de război din jurul ei.

Și nu, chiar nu este întâmplător că agențiile de rating, mereu aceleași două-trei, ne-au pus în cele mai funebre chenare! Pentru că vine FMI! Vine, vorba aceea, „șeful la hiene”! Vine pentru a ne impune un program financiar, post PNRR, din care cu greu ne vom mai reveni... Sau o să o mai facem strict pe bucățița unui pătrățel de dincolo de tablele de șah. Chiar și de cele împăienjenite în reproșuri de „rusism”, „putinism”, suveranism, anti-globalism... În fond, chiar vine șeful hienelor! Și nu are timp de artificii la momentul descălecării. El vine să traseze resclavizarea noastră colonială. Apoi va pleca, lăsându-ne îngropați „de vii”... Și poate nici măcar „de vii”, așa cum a fost în cazul precedentelor sale misiuni în România... Dar îngropați, sigur...

Și da, Europa este cât se poate de părtașă acestui fond, acestor „agenții” de rating... Pentru că, altfel, nu ne lăsa să ajungem aici... Și nu neapărat în sensul de a ne fi făcut ea treburile de management de țară, de a se fi îngrijit de politica guvernamentală, dar nu ar fi permis FMI -ului să ne dicteze, deja prin lătrăii pe post de „agenții de rating”, fără să fi pus instituțiile financiare europene la treabă. Fără să ceară Băncii Europene să vadă ce se întâmplă și ce se poate face pentru țara care a și primit (bani europeni), dar, mai ales, căreia i s-a și luat... I s-a luat atât de mult pentru binele comun (al altora!) din UE. Că, vorba aceea, doar banii aruncați în seifurile lor de castă pentru vaccinurile de globalizare și sclavizare, și ne-ar fi ajuns să ne scuturăm de perdaful atâtor reproșuri

bugetar-fiscale! Și, de fapt, nici nu am avea de ce să ne tot lăsăm scuturați, ba, să ne cerem și iertare! Chiar dacă, în acest galop de înfiere și decredibilizare a țării, pe toate palierele (mai ales cele ale statului, fiscal, financiar, instituțional) sunt atâția și atâția analiști care arată cu degetul deficitul de țară al României. Și care ne latră că avem un deficit de țară în război! Ori a uneia care a traversat o calamitate! În fapt, fiind vorba de amândouă, nu?! Pentru că suntem de câțiva ani între fălcile unei menghine căutând a ne strivi și descărna... Și nu geaba’ a avansat Budapesta în jurul Bucureștilor cu panerul ei de strâns măruntaie, ea, cea care a mâncat odinioară de sub șaua cailor, voind acum să se servească, ba chiar să fie servită!, la mesele somptuoase ale guvernării asigurate prin trădători, slugi și detractori.

Suntem sub agresiunea calamității de guvernare, dar și sub cea a cheltuielilor (chiar de război!), prin spuza financiar-economică pe care o trag alții pe spatele nostru. Or, ia să vină coana’ Europa să ne dea înapoi banii pe vaccinurile hoției ei! Ia să achite, prin Banca Europeană toate deficitele produse țării de războiul altora, de sprijinul prin impunerea și condiționarea în care ne-a târât! Să vedem, chiar atât de rău stăm? Sigur, după ce FMI va fi trecut cu brazda prin noi, după ce ne vor fi pus în alte uniforme de înrobiți ai zilei de mâine, toate ratingurile noastre vor trece repede înapoi, „pe verde”... Dar nu pentru noi! Ci pentru cei ce vor intra cu bocancii și cizmele, sfâșiiind fiecare resursă, fiecare oportunitate, fiecare bucată de măruntaie ce a scăpat, odinioară, de baionetele grofilor și soldaților morții...

De aceea, Țară, nu fi doar suveranistă! Nu sta să faci alții pentru tine jocuri de rol cu bocete de deșteptare... Trezește-te! Tu, singură! Pentru că doar singură poți să fii, dacă nu ceea de cândva, măcar cea de până mai ieri! Cea de dinainte de a fi luată ostatică prin lanțurile botnițele, măștile așternute de trădătorii puși să ne ciopârțească. Financiar, fiscal, bugetar... Și poate și teritorial...

Cine vrea să fim șterși din istorie?

Petru
Jipa

Furtul artefactelor valoroase din perioada Dacică dintr-un muzeu din Olanda este un incident care a atras atenția internațională și a stârnit îngrijorare în rândul cercetătorilor și pasionaților de istorie. Aceste artefacte, care reflectă bogăția culturală și istorică a Daciei, erau nu doar de o valoare materială ridicată, ci și de o importanță semnificativă pentru patrimoniul național românesc. Povestea începe cu o expoziție dedicată istoriei Daciei, care a fost organizată pentru a aduce în atenția publicului realizările civilizației dace. Muzeul a adunat artefacte deosebite, inclusiv bijuterii, unelte și obiecte de cult, care erau prezentate cu mândrie. Cu toate acestea, în timpul unei nopți, un grup de hoți bine organizați a reușit să pătrundă în muzeu, profitând de lipsa sistemelor de securitate adecvate. Furtul a fost descoperit dimineața, iar autoritățile au început imediat o investigație. Reacția a fost rapidă, fiind implicate atât forțele de ordine din Olanda. Forțele de ordine din România au cules informații (ciudad) din ziarul „The Telegraph”. S-au desfășurat anchete internaționale, iar muzeul a lansat apeluri pentru recuperarea artefactelor furate. Acest incident a subliniat, din nou, vulnerabilitatea patrimoniului cultural și necesitatea unor măsuri de protecție mai riguroase. De asemenea, a reînnoțit discuțiile despre restituirea artefactelor istorice și despre importanța protejării acestora, nu doar pentru valorile lor materiale, ci și pentru identitatea culturală a națiunilor implicate. Furtul artefactelor valoroase din perioada Dacică este o situație extrem de tristă și îngrijorătoare. În primul rând, astfel de acte nu doar că afectează patrimoniul cultural, dar și memoria istorică a unui popor. Artefactele nu sunt doar obiecte de valoare; ele sunt mărturii ale identității și evoluției unei civilizații. De asemenea, acest incident

bilitatea muzeelor și a colecțiilor de artă, subliniind necesitatea unor măsuri de securitate mai eficiente.

Este o oportunitate de a discuta despre importanța conservării patrimoniului cultural, dar și despre responsabilitățile internaționale în protejarea artefactelor istorice. Pe lângă aspectul material, furtul artefactelor poate provoca și o pierdere emoțională și educațională pentru generațiile viitoare, care nu vor avea ocazia să se conecteze cu istoria lor prin aceste obiecte. În final, este important ca autoritățile să colaboreze la nivel internațional pentru a recupera aceste bunuri și a preveni astfel de incidente în viitor. Incidentul mi-a adus aminte de un Ministrul al culturii, care a semnat aprobarea ieșirii din țară a acestor artefacte. La un moment dat respectivul ministru a exclamat: La mulți ani, baroane! Chiar dacă baronul Samuel von Brunkenthal murise de 400 de ani, dar el a primit o statuie în Sibiu. Știu că istoria Românilor este aproape interzisă în școli, știu că trebuie să ștergem cu buretele istoria noastră.

Mi-am adus aminte de un Împărat Roman care a fost șters din istorie. Domnia lui Publius Septimius Geta a fost marcată de câteva evenimente importante, deși a fost relativ scurtă. Geta a fost numit co-împărat alături de fratele său, Caracalla, în 209 d.Hr. Această co-domnie a fost tensionată, având în vedere rivalitatea dintre cei doi frați. În timpul domniei sale, Geta a participat la campanii militare în Britannia și în Orient, continuând politica militară a tatălui său, Septimius Severus. Rivalitatea dintre Geta și Caracalla a culminat în 211 d.Hr., când Caracalla l-a asasinat pe Geta. Aceasta a dus la o perioadă de teroare, în care Caracalla a ordonat execuția susținătorilor lui Geta. După moartea sa, Caracalla a încercat să ștergă amintirea lui Geta, interzicându-i cultul și distrugând statui și inscripții care îl comemorau.

- urmare în pagina a 12 a -

● scoate în evidență vulnera-

România - țară fără de bilanț...

Grigore
Stamate

Întotdeauna m-au fascinat bilanțurile, socotelile de sfârșit de an, în care sunt analizate atât realizările, cât și neajunsurile și, cu deosebire, acele obiective asumate în considerarea unor previziuni temeinic fundamentate. Așa, cum, de altfel, se procedează în orice țară civilizată, cu pretenții de democrație și de stat de drept, în care conducerea acestuia se prezintă în fața celor pe care-i administrează și, cu respon-

legal sau ilegal, încă se lăfăie în fruntea statului, va rămâne o simplă figură de stil. Dar, nu s-a întâmplat așa. Cineva, altcineva ori ceva ne-a împins corabia în valurile întunecate, din adâncimea cărora nu știu când se va mai întrezări orizontul binelui social. Încât, cu toată grija pentru exprimare, sunt nevoit să recunosc că suntem afundați într-un hău, în care, treptat, dar sigur, majoritatea se va zbate, încă multă vreme, ca să revină pe linia de plutire. Și-atunci, despre ce bilanț mai poate fi vorba, când România se confruntă cu indicatori de neimaginat: una

neputincioși la o stare fără de precedent și să ne lamentăm; căci, până și cenzura s-a generalizat. În această privință, n-am să uit niciodată discuția pe care am avut-o cu reputatul economist de talie internațională, Anghel Rugină, cel care a revenit în România în anul 1990 și le-a propus noilor decidenți un plan unic de refacere și de stabilizare economică, monetară și financiară, în respectivele condiții. Și, chiar dacă multora li s-a părut hazardat, până și Academiei Române, care l-a primit în rândurile sale, i s-a părut posibil strălucitul

partimentele care aveau tangență cu preocupările sale, unde a primit asigurări, care nu s-au materializat niciodată. Au fost însă și câțiva senatori, care s-au dovedit receptivi la ideile marelui analist, între care mi-i amintesc pe istoricul Gheorghe Buzatu, pe Ion Predescu, pe Octavian Opriș și pe controversatul patriot Corneliu-Vadim Tudor, dar cu toții au invocat corupția și tendința de înavuțire cu orice preț, ca obstacole de nedepășit. Pe atunci, încă nu apăruse și obediența față de străinătatea occidentală hrăpăreață. Dintre toate susținerile marelui economist, trei, aparent în afara cadrului economic, m-au surprins: prima, în care afirma că înavuțirea nu constituie un impediment, dacă este realizată pe căi cinstite, pentru că țara propășește numai prin oamenii bogați, care reprezintă locomotiva dezvoltării; a doua, să se evite în mod ferm politizarea instituțiilor, în mod special, la nivelul conducerilor, iar a treia se referea la corupția, care nu presupune neapărat plata ca șpagă. Spunea domnia sa că aceasta nu constituie elementul reprezentativ. Deși eu, care aveam în sarcină contractele economice ale instituției, aveam serioase rețineri. Văzându-mă contrariat s-a explicat asigurându-ne că cea mai periculoasă formă de corupție, în orice societate, este dată de alocarea de salarii enorme funcționării din administrația de stat, a celor din sistemul de siguranță, dar mai ales a magistraților, care astfel devin dependenți de statul ce anume îi plătește boierește, ca avans la contraprestația pe care o vor aștepta de la aceștia. Ne-a destăinuit că cea mai periculoasă formă de corupție, în orice societate, este dată de îmbuibarea necontrolată, cu salarii enorme a funcționării din administrația de stat, a celor din sistemul de siguranță, dar mai ales a magistraților, care astfel devin dependenți de statul care i-a plătit boierește, în defavoarea celorlalți. Atunci, ca fost ofițer de justiție, nu prea înțelegeam cum s-ar repercuta social o asemenea formă de recompensare, dar mai târziu m-am cutremurat de realitatea afirmației. Da, azi, în România nu se mai poate vorbi de niciun bilanț, căci acesta

sinteză de acumulări cantitative și calitative nu mai poate fi susținută și cu parametri în favoarea bunăstării, iar ceea ce domină în protestele nemulțumirilor de actualul nivel de trai exprimă aproape totul. Pășisem atât de bine în 2024 și, începând din a doua parte a anului, aveam credința că ceva se va schimba și în această țară stoarsă de mai toate bogățiile, fără de niciun discernământ.

Ba, mai mult, sub auspiciile unor promisiuni desuete, chiar credeam că paharul împlinirii se va revărsa și peste masa aflată la marginea sărăciei și că, pe ansamblu, societatea va intra pe făgaș normal.

Deșarte speranțe, căci ceea ce avea să se petreacă, începând cu al treizecișipatrulea decembrie de la sângeroasele evenimente din '98, a depășit toate așteptările, iar bătaia de joc cunoaște o extindere dincolo de orice lege, de constituție, de democrație, de morală și de bunul simț.

Am depășit hotarele deschise parcă anume înspre Schengen, ca să oferim și diasporei la ce se pot aștepta din partea celor care clamează, cu asigurări false, revenirea tinerilor în țară. Vrem, nu vrem să recunoaștem, România „țara noastră de glorie și de dor” a intrat într-o vrie extrem de periculoasă, din vârtejul căreia greu de anticipat cum se va desprinde. Și, în lipsa oricărui alt ajutor, așteptăm, oftăm, înjurăm, protestăm pașnic și ne uităm înspre Ceruri.

Poate Bunul Dumnezeu sau vreun sfânt să ne mai scoată din mocirla în care ne afundăm cu atâta dor (mai potrivit, obidă), căci despre glorie nu mai poate fi vorba. Personal, încă mai aștept să se petreacă acel „miracol economic” despre care ne asigura eminentul profesor universitar Anghel Rugină, căruia nu-i pot uita nicicum îndemnul deziderat: „Este obligația morală, sacră a celor mai bătrâni să treacă ștafeta, îndemnându-i pe cei tineri să se simtă mândri că s-au născut români. Națiunea noastră merită un viitor mai bun”. Doamne ocrotește-i pe români!

sabilitate, raportează despre stadiul de evoluție al societății. Numai în România nu se mai străduiește careva ca, la atâta amar de ani de la accesarea în noua orânduire, să ne prezinte care mai este situația economico-socială a țării și cum ni se preliminară perspectiva.

Anul trecut, la început de an, mi-am permis să întreprind un studiu general în materie și, prin intermediul acestei prestigioase publicații, să aduc la cunoștința generală tristețea unui bilanț ne-maipomenit. Un bilanț, peste care aceiași protagoniști, care și astăzi ne manevrează, nu prevestea nimic spectaculos, dar în care încă mai existau câteva licăriri de speranță, că starea României aflată la un pas de colaps, se va îmbunătăți cumva și că efortul de redresare, la care participăm cu toții, se va prevala de succes. Am nădărdit că, cei din fruntea statului, cu sprijinul unor experți de prestigiu, vor ști cum să orienteze cărma țării, în așa fel încât barca națională să evite furtuna și să ajungem cu bine la liman. Am crezut, încă mai cred, dar sunt nevoit să recunosc că eșuarea preliminară de cel care,

dintre cele mai mari creșteri ale datoriei în PIB, situându-se, la nivelul de trai, pe locul 14 în cadrul U.E. (Financial Intelligence); datoria externă pe termen lung a însumat la 31 octombrie 2024 o cifră exorbitantă de 138,2 miliarde euro (74, 2% din totalul datoriei externe, potrivit Mediafax); România are cea mai mare rată a inflației dintre toate statele U.E. (Eurostat); în întregul an 2024, serviciile au înregistrat cea mai mare scumpire (cu 7.1%), prețul alimentelor a crescut (cu 5,09%), iar creșterea la nivelul mărfurilor nealimentare a atins 4,38% (Mediafax). Azi, România se află printre țările cu cele mai mici salarii minime brute pe economie din U.E., situându-se pe primele locuri în clasamentul țărilor comunitare, cu cele mai mari rate de șomaj în rândul tinerilor (Ziarul Financiar); iar numărul persoanelor sărace, în 2024 a fost de 3,97 milioane de persoane (HotNews.ro). Și, la fel de posibil și atâtea alte elemente, care refuz să cred că pot face parte dintr-un bilanț, cât de cât satisfăcător. Ce se poate face într-o asemenea situație? Numai de presupus. Deocamdată, nu putem decât să asistăm

demers. Rezumăm în domeniu: instaurarea unui sistem de economie socială liberă, cu o monedă de argint convertibilă în relațiile cu străinătatea și convertibilă în diferite produse naționale pe piața internă. O soluție, pe care o argumenta în mod calificat, demonstrând că reprezenta singura calea de renaștere economică a României.

Chiar dacă într-o viziune îmbunătățită, mi-a adus și mie la cunoștință frământarea sa, pe la începutul anilor 2000, când, împreună cu profesorul universitar dr. Teodor Repciuc, un foarte bun prieten al amândurora, am avut onoarea să ne întâlnim la biroul de la Senat.

Era extrem de supărat că nu a găsit audiența corespunzătoare în rândul clasei politice, predispusă la înavuțire rapidă și aproape de loc grijulie față de problemele României. Tocmai de aceea, prin mine, voia să obțină sprijin parlamentar în demersul său, categoric, dezinteresat, numai din dragoste pentru românii de care se desprinsese o lungă perioadă, ca să se stabilească în SUA, unde era apreciat. Am discutat multe, l-am însoțit în com-

Rătăcirea României într-o lume paradoxală...

Viorel
Patrichi

Cu sau fără comanda venită de la komisararii din Bruxelles, guvernării noastre au aruncat țara într-o sincopă fără precedent. După ce Curtea Constituțională a validat rezultatele primului tur de scrutin la alegerile prezidențiale, Ciolacu și Iohannis au dat comanda blocajului total la Curtea Constituțională și au interzis votul în al doilea tur de scrutin, chiar în timpul procesului electoral. Cei nouă pseudo-judecători s-au executat în unanimitate, iar asta

acelor malversațiuni politicianiste. În numele democrației! Toate aceste stări psiho-sociale s-au acumulat și au dus la explozia de duminică, 12 ianuarie, când au venit zeci de mii de români pe străzile din București.

Erau pe-acolo tot felul de oameni, și tineri, și bătrâni, și daci, și Hristoși, un spectacol de culoare și de indsignare.

Țara noastră a ajuns pe primele pagini ale ziarelor mari din lume, la fel ca în decembrie 1989. A fost un vârtej de revoltă. Pașnică, dar eu îi rog pe mahării clipei să nu desconsider această indignare

De frică. Avea și omul la el un bănuț pus deoparte, un mizilic de 20.000 de euro, pe care polițiștii i-au sechestrat. Nu avea facturi la el! L-au arestat și pe băiatul lui Potra, un tânăr de 18 ani, pentru că avea la el „o armă albă”: un baston telescopic pentru drapel. În ce scop, tovarăși?! Ai?!... Răspunsul lui Horațiu Potra m-a pus pe gânduri: „L-am certat pe fiul meu pentru că a avut un baston la el, nu știam că-l are.

L-am certat și i-am spus: data viitoare nu trebuie să ieși cu bastoane, trebuie să mergi ca tot românul, cinstit, cu drapel.

Cumperi un drapel –

S-au judecat peste 20 de ani pentru pădurea lor din composesoratul de la Borșa. Și Justiția română oarbă și cu mâna-greblă a hotărât cu celeritate: țărani trebuiau să renunțe la 17.000 de hectare de pădure, din care 6.000 de hectare i-au fost atribuite de primar românului Vasile Frank Timiș din Borșa, prieten cu Marc Rich, originar din Borșa, cetățean de Australia, care deține și perimetrul aurifer de la Roșia Montana, și alte perimetre petrolifere, și alte...

Așa că argumentele în fața primarului de Borșa au fost decisive. Țăranii au

„O istorie sinceră a poporului român”. Erau trudiți de drum în sumanele lor groase de lână și așteptau în fața Casei Verzi. Căpitanul a ieșit în fața lor, ei l-au ovaționat și așteptau discursul, dar el a zis doar atât: „Bine.” Și le-a întors spatele. Nu știu dacă senatorul Slănină activa și pe atunci. Lăsând la o parte orice glumă, geopolitica actuală nu mai are hățuri, iar noi interzicem alegerile. Războiul din Ucraina nu-l poate opri nici soția lui Trump.

Cum trebuie să fie președintele României ca să poată discuta cu Donald Trump care amenință că va

mi-a adus aminte de jupânul Trahanache: „D-ta n-ai nici o grijă, mergem la sigur, la noi opoziție nu încapem... suntem tari, stimabile... tari... Nu o să ai majoritate, stimabile... Dandanache:

Cum se poate? Să nu te pomenești cu vrun balotaz? ‘Ai?... a mai pățit-o si alții... Trahanache: Adică, ai puținică răbdare, balotaj la noi?... zic: nu majoritate, unanimitate o să ai, stimabile”.

Toți nouă au votat pentru anularea alegerilor, iar acum o țin ca gaia mațu: ei au dreptate, milioane de români – ba! Și nu întâmplător: Ion Iliescu și urmașii lui ne-au indus ideea fixă că toți cei nouă pseudo-judecători ar fi sacerdoții patriei mute. Mafia i-a folosit și pe timpul lui Traian Băsescu, pe care l-au suspendat de două ori și l-au târât prin două referendumuri.

Cu toată tulburarea socială, cu toate costurile

populară. Aici nu e vorba de Călin Georgescu sau de Elena Lasconi, aici e vorba de umilirea prea multor români, de încălcarea unui drept elementar. Într-o lume tot mai paradoxală, România avea nevoie de niște conducători lucizi, cu viziune asupra țării, iar nu de un premier fără bacalaureat, nu de un președinte în reluare după expirarea celor două mandate.

Oamenii au înțeles că țara lor are nevoie de oameni politici pe măsura armaghedonului care vine, nu de politrucii. Și nu mă refer aici doar la „Marea Resetare” despre care vorbea Klaus Schwab la Forumul Mondial. Mă refer la reacția de apărare, care a pornit din toate statele lumii, iar în aceste condiții, avem nevoie de oameni cu scaun la cap în conducerea României.

La miting jandarmii l-au arestat pe mercenarul Horațiu Potra și l-au dus la poliție unde l-au ținut 7 ore.

și nu pui drapelul pe o coadă de mătură, că e rușine, nu – îl pui pe un par, un par de cioban, sau iei o coadă de lopată, o coadă de furcă, de coasă, pui drapelul și, așa, ca țăranul român, ieși și faci manifestație...” L-am cunoscut pe ofițerul SPP, care avea grijă de individul care a aruncat cu cerneală violetă în barba lui Emil Constantinescu. Indiferent unde mergea Țapul în recunoaștere, în băi de mulțime și de mulțumire, ofițerul îl sălta pe individ imediat și îl ținea șapte ore la... cofetărie.

„Îi cumpăram înghețate câte voia, mâncam și eu, de nervi, mi se strepezeau dinții, mi se congelau fălcile de atâta înghețată...” Așa s-au dus glonț și la Potra care voia să dea pălitura de stat. Pe mine m-a impresionat însă un grup de maramureșeni de la Borșa, care au venit cu „năcazul” lor la revolta din București.

dat în judecată România la CEDO, unde au câștigat: adică statul român trebuie să le plătească 61 milioane de euro din banii noștri ai tuturor, nu din banii „inamovibililor” care au judecat strâmb și care au pensii speciale. Normal. Numai că țărani nu vor banii, ei vor pădurea. „Vrem să lăsăm copiii pământul străbunilor!”

Prin 2002, eram la ziarul „Gardianul”, unde Sorin Ovidiu Bălan a făcut „o caravană” care să ancheteze jaful de la Borșa. Când investigația a prins ecou, senatorul Slănină, care era și trezorierul PSD, a interzis ancheta și țărani nu au mai venit la „Gardianul”... Pădurile moroșenilor au fost poftite de evrei încă din perioada interbelică. Moroșenii au venit pe jos la București ca să-i ceară ajutor lui... Cornelii Codreanu.

Florin Constantiniu evocă momentul în cartea

lua Groenlanda și Canada? Așa, ca să scape de chinezi. Iar marele Xi a descoperit rutele comerciale de nord pentru noul drum al mătăsii.

Cum trebuie să fie președintele României ca să poată discuta cu Donald Trump care disprețuiește Europa, dar îl prețuiește adânc pe Viktor Orbán? Și pe Putin, care și el se joacă frumos cu hărțile altor state. Mi-e greu să-mi imaginez, dar nu-l văd pe Căcărău în această haină...

„Aculturația” mafiotică de guvernare: actorul auto (!) anti-statal, „capo del capi” clicilor de infrațiuni politico-guvernamentale...

Cezar Adonis
Mihalache

Despre asta este vorba, de fapt... Despre un actor statal producându-și lui acest tot rău... El decapitalizându-se, vânzându-se, dându-se pe nimic pentru a-și face, sub fumul oneros atribuit altora, malversațiunile... Escrocheriile din care să-și extragă, sub perdeaua de fum a combinațiilor aparent licite, pentru că asta au ajuns acțiunile celor ce ne „manageriază” în numele statului, tainurile de prăduială statală... Și nu pentru comisiunile confidențiale de mai ieri ale vânzării și trădării de țară, ci de parte la parte cu veneticii dimpreună cu ajutorul căroră, și în slujba căroră, acționează... Aia adevărații actori infracționali de tip „statal”... Ungaria, Austria, Olanda, UE... Și lista e atât de lungă... Desigur, entitatea centrală din această etichetare ca „actor anti-statal” nu este Statul Român al trecutului, construit juridic prin zecile de instituții de până acum mai bine de trei decenii... Nu este acel stat „a priori” clădit de înaintași (ca fundamente istorice și culturale), dar și de o parte (pe zona economică, industrială) dintre contemporanii... Cei bravi prin neacceptare și netăcere, nu aceia care, deși au fost parte a construcției Statului (social și economic), și nu a fost ușor, cu privațiuni și repere adesea dezamăgitoare la nivel individual, nu au avut nici o remușcare în a se regăsi printre aceia care l-au jefuit, l-au devalizat, l-au demontat și demolat bucată cu bucată... Căci de acolo a început, de fapt, calvarul României agre-

sate și prăduite din afară prin intermediul celor de aici... Acolo sunt fundațiile acestui actual stat auto anti-statal... În ciocanele, barosurile, flexurile, picamelele, drujbele celor care au început a-și tăia din propria lor existență... Căci și dacă provenea din cea „de dinainte”, cea din „greaua moștenire”, era tot existența lor... Așa cum și „mormanul de fier vechi” reproșat nouă era, în esență, fier muncit... Era sudoarea siderurgiștilor, metalurgiștilor, osteneală celor ce ridicau fabrici, a muncitorilor, inginerilor, macaragiilor, și ei la rândul lor privind cu indiferență cum, nu foarte târziu după pre edificarea statului ca actor anti-statal, nu au suspinat când propriile mijloace, nu doar „de muncă”, pentru că, înainte de toate, erau „de trai”, de asigurare a existenței și a confortului zilei de mâine, erau demontate și tăiate...

De aceea, când acești infractori în chip de guvernare vorbesc despre decaparea economiei de azi prin „actori anti-statali”, ar trebui azvârliți în beciuri. Pentru că nu poți să vii cu zâmbete tâmpe, evident, nu sunt ei așa tâmpiți, dar tot vânzând sloganuri cu iz tembel, au cam ajuns să le... semene, un fel de „aculturație” mafiotică de guvernare, ba, au ajuns nu doar să le semene, ci să fie aidoma idioteniilor debitate. Căci, să spui că toate companiile românești de pe bursă sunt sub asaltul continuu al „actorilor statali”, și de acolo li se trage toată această decapare de fluxuri de capital, este o mârlnie clar anti-națională. Pentru că, dacă în prima clipă în care ai avut impresia că aceste companii sunt sub riscul unor preluări ostile (fie și indirecte) de către actorii anti-statali, de ce nu te-ai repliat, tu

stat, cu măsuri, dacă nu de retragere de pe burse, pentru a le proteja, măcar cu măsuri limitând posibilitatea de achiziționare de acțiuni de către „interpuși”, recte, pionii ai jocurilor, sau chiar de către „jucătorii la cravată”, cu toții paiațe ale actorilor anti-statali?... De ce nu au ieșit să țipe toți acești cucii ai interesului și pseudo binelui pentru țară?! Toate aceste lepre de sinecuri-spelunci, ce ne dau azi „dovezi” ale intervenției altora, când, de fapt, ei au acționat, nu doar clipă de clipă, ci din prima clipă?! De ce nu au pus pe masa Parlamentului reglementări vizând maximul de acțiuni ce pot fi achiziționate, practic, de către oricine de afară, ori de ce nu pus condiția listării pe burse strict a companiilor deținute majoritar de Statul Român și fără drept de capitalizare de către alții peste un anumit procent? Mai mult, în momentul în care s-a constatat ingerința actorilor statali de aiurea, nu trebuiau stopate mârșăviile prin retragerea și securizarea companiilor, măcar în baza strategiilor de securitate energetică?...

Dar acoperirea, greu de verificat, prin vehicularea intervenției malefice a actorilor statali a fost și este un bun paravan, nu?! Chiar dacă întrebările ar fi trebuit să curgă... Poate doar ca o singură chestionare de bază: cine sunt acești actori anti-statali? Pentru că este evident că acuzele se îndreaptă, fără dovezi (pentru că nimeni nu mai are nevoie să fructifice, nici măcar să fabrice, dovezi în acest context cvasi anti-putinist) în mod clar spre un singur „actor statal”. Dar cum putea să aibă acesta acces pe bursele unde erau companiile

noastre când el era supus blocajelor dinspre Europa? Iar dacă făcea aceste achiziții prin companii paravan, chiar state paravan (în jocul austro-ungar) cum de nu a fost blocat? Inclusiv prin retragerea de urgență a companiilor noastre de pe bursele unde erau hăcuite! Evident, tot acest joc nu a fost un accident nefericit al prezenței pe burse ori o consecință a lipsei de profesionalism a politicienilor și guvernanților... În fapt, jocul a fost făcut aidoma falimentării CFR Marfă... Prin decapitalizarea companiilor de stat prin intruziunea unui management defectuos la nivelul lor, lucru deloc greu prin îndepărtarea profesioniștilor, și prin mutilările legislative prin care guvernau au asigurat „statului” (statului lor, nu cel al interesului nostru) preempțiunea asupra capitalului acestor companii, prin confiscarea efectivă a dividendelor și livrarea obligatorie către bugetele de stat... Un proces în care punerea companiilor pe burse a fost doar un mod de distragere a atenției de la fluxul continuu de decapitalizare... Pentru că, așa cum în locul CFR Marfă (și curând „Călători” și „Infrastructură”) a fost înființată o altă companie, care, deși trebuia să preia activele celei scoase „de pe șine”, de fapt, a fost creată pentru a masca procesul de vânzare (după semnarea actelor de transfer) a activelor acesteia pe alte burse, același „modus operandi” a fost aplicat și la nivelul companiilor listate pe bursele „mari”. Și, de fapt, demantelate în țară, prin scenariul „actorului statal”, de fapt, un singur actor anti-statal, intern, cel al clicilor politice și de guvernare... Găști care, la adăpostul înfierărilor prin marote, și-au făcut jocurile

infracționale...

Și chiar dacă pare dintr-un alt film al decapării Statului Român, al aceluia real, șubrezit de infractorii anti-statali politici și de guvernare interni, și furtul cu destinație predictibilă a tezaurului României, tot în același calapod se înscrie. Căci, să-i spună, vorba aceea, „lui Mutu” (acum și uzurpator de Cotroceni!), că tezaurul a ieșit fără acte complete din țară... Așa s-a vrut! Altminteri, de ce premierul, când s-a dus la poza de admirator al expoziției de la Roma, de ce nu a întrebă cine a semnat pentru plimbarea tezaurului României prin lume? Cine și-a asumat? Sau dacă nu trebuia să semneze și el ceva? Realitatea e că, așa, fără semnătura premierului, fără cea, măcar, a sinistrei ex-ministrese a Culturii sistemului (lor), discuția rămânea strict la nivelul unor entități nepublice și aproape private dintr-un orașel de provincie (pentru că așa a fost practic Statul Român în cadrul expozițiilor, entitatea privată a clicii de guvernare). Și deloc întâmplătoare și lipsa de reacție, ori măcar de compasiune, a Uniunii Europene. Care putea să lanseze Olandei o chestionare oficială, inclusiv prin punerea acesteia sub un infringement cultural. Căci, este dubios... În fond, de ce Europa, atât de ajutătoare cu tezaurul furat de ruși, și care dădea bine ca chestionare a Moscovei, nu a avut nici o reacție până acum?... Ba, poate mâine-poimâine se va vedea că etapa detezaurizării identității și patrimoniului cultural al României are la bază aceiași actori (auto) anti-statali care ne vandalizează de trei decenii...

Cine vrea să fim șterși din istorie?

- continuare din pagina a 1 a -

Pe de altă parte, acest tip de furt subliniază și problema mai largă a comerțului ilegal cu artefacte culturale. Este esențial ca țările să colaboreze pentru a preveni furturile și a promova restituirea artefactelor furate. De exemplu, legislația internațională, cum ar fi Convenția UNESCO din 1970, oferă un cadru pentru protejarea patrimoniului cul-

tural, dar implementarea sa rămâne adesea ineficientă.

Credeți că această mare „Resetare” înseamnă și această mare resetare a istoriei? Fostul membru al guvernului american și autor al cărții „Marea resetare”, Marc Morano spune despre discursul recent al lui Klaus Schwab la B.20: „Vorbește despre noi, în esență, renunțarea la suveranitatea națională, renunțarea la libertățile individuale și predarea guvernului

către experți... Toată această agendă este să o facem astfel încât să nu avem de ales cu privire la unele dintre cele mai mari întrebări din viața noastră”. „Nu am votat dacă mașinile pe gaz vor fi interzise, nu am votat mandate de vaccinare, nu am votat pentru blocaje, nu am votat pentru interzicerea cărnii. Dar toate acestea se întâmplă, pentru că la aceste întâlniri precum Forumul Economic Mondial și Națiunile Unite, ei se întâlnesc

și lucrează în colaborarea guvern-corporație pentru a ocoli democrația și a impune lucruri prin acest fascism guvernamental corporativ.” Să facem un exercițiu de gândire și să ne gândim ce am pierdut?

Coiful dacic, descoperit la Coțofenești în Prahova, este o piesă unică, realizată din aur masiv și cântărind aproape 1 kg. A fost găsit accidental de câțiva copii în jurul anului 1926 sau 1927, în timp ce pășteau vitele. Se crede că, mai degrabă decât să fi fost utilizat ca protecție în lupte, coiful avea o valoare ceremonială. Este decorat cu motive geometrice și figuri zoomorfe, reflectând măiestria artizanilor daci. Designul său sugerează că a fost mai degrabă un obiect ceremonial decât un element de protecție în luptă.

Coiful dacic se încadrează în perioada de maximă dezvoltare a civilizației geto-dacice, înainte de cucerirea romană. Aceasta a fost o perioadă de prosperitate, în care arta și meșteșugurile au atins un nivel înalt de sofisti-

care. Coiful dacic de la Coțofenești rămâne un simbol al identității naționale și al istoriei românești, fiind un exemplu de patrimoniu cultural valoros.

Acest coif rămâne o amintire. Peste o sută de ani, poate, nici nu o să mai știm că ne tragem din daci. Mă gândeam și la domnul Iosif Constantin Drăgan, acela care a sponsorizat cea mai mare sculptură aflată pe malul Dunării dedicată regelui Decebal. Tot dânsul a scris și cartea „Noi, Tracii” ce analizează istoria și cultura tracilor, începând cu originile acestora și evidențiind contribuțiile lor la civilizația românească. Autorul își propune să prezinte un sistem filosofic și cultural bine structurat al tracilor, subliniind influența acestora în istoria multimilenară a neamului românesc.

Totuși sunt bucuroși, Iosif Constantin Drăgan a copleșit chipul lui Decebal în stâncă, în așa fel ca nimeni să nu ne scoată din istorie.

Să fie pace!”.